

wetgeving mag het vlees van deze varkens echter niet in de winkel verkocht worden. Men heeft immers geen controle over hetgeen die dieren gegeten hebben.

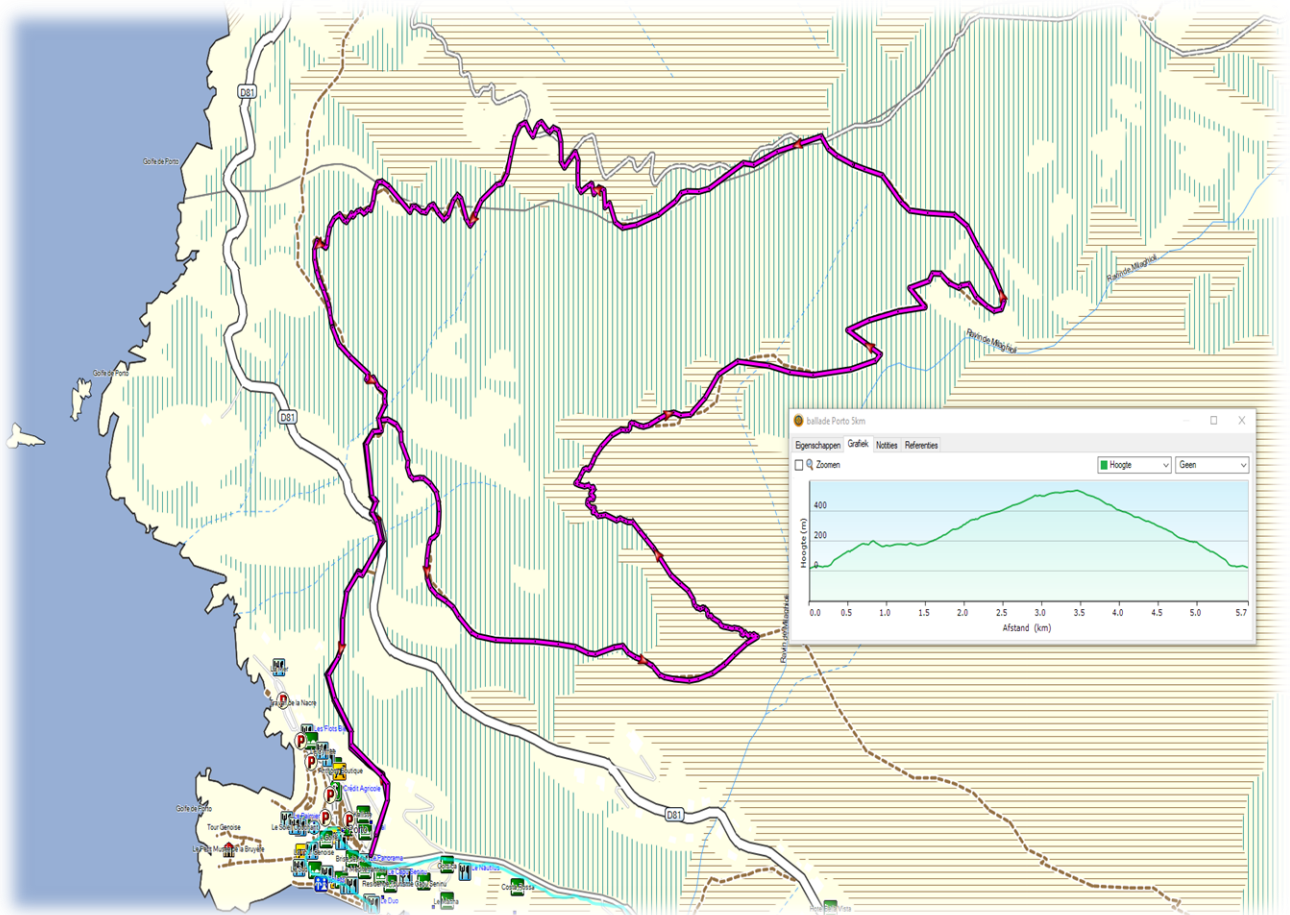

Tijdens een verblijf op Corsica is het onmogelijk om de Genuese torens te missen! Het zijn oude verdedigingsforten. Ze liggen langs de kust van Corsica en bieden uitzonderlijke panorama's. Sommige zijn gerenoveerd, andere zijn verlaten wegens gebrek aan tijd en middelen om ze te onderhouden. Wat hun huidige staat ook is, ze blijven onschatbare getuigen van de geschiedenis van het eiland van schoonheid. Maar eerst, waarom zijn er deze

"Genuese" torens? Het blijkt dat de geschiedenis van Corsica erg rijk is en dat Corsica vaak werd binnengevallen: de Genuese torens dateren dus uit de tijd dat Corsica deel uitmaakte van de Republiek Genua. Het grote aantal torens aan de Corsicaanse kust heeft het tot een sterk symbool gemaakt. Het was op verzoek van de dorpeelingen dat de torens werden gebouwd aan het begin van de 16e eeuw: ze wilden Corsica beschermen tegen piraten en in de rest van het Middellandse-Zeebekken werden al veel verdedigingstorens gebouwd. De torens maakten het dus mogelijk om de horizon te volgen, mogelijke aanvallen te voorkomen, maar ook om zichzelf te verdedigen. Corsica had rond 1730, 120 torens: vandaag zijn dat er maar 67. De schietgaten zijn ontworpen om te kunnen schieten zonder geraakt te worden door vijandelijke projectielen. In het geval van een aanval hadden de bewakers de taak om de andere torens te waarschuwen met vuur, geplaatst op de top van de toren. De waarschuwing ging vervolgens om de beurt voorbij, waarbij elk op hun beurt een vuur aanstak, om de volgende te waarschuwen. Dankzij deze techniek bouwden ze een niet te stoppen verdediging over duizenden kilometers kustlijn.

Donderdag 16 september 2021

- Wandeling : Luswandeling door de maquis van Porto
- Gebied : Porto
- Afstand : 6 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 3 uur

Onze tweede wandeling vertrekt eveneens in Porto. Het is geen gemakkelijke wandeling. Over een kleine afstand dienen we zelfs gebruik te maken van vaste touwen.

We hebben een mooi uitzicht over de Baai van Porto. Sommige paden zijn niet onderhouden en zijn nagenoeg dichtgegroeid met maquis.

De faucon Milan, een soort valk komt veel voor in Corsica. Soms komen ze laag boven onze hoofden zweven om hun prachtig gekleurde vleugels te showen.

De tyrreense kielhagedis komt alleen voor op Corsica en Sardinië. Zoals alle kielhagedissen heeft ook deze soort gekielde schubben op de rug, driehoekig, een beetje opstaand en overlappend, waarmee de huid van de hagedis op die van een slang lijkt.

Vrijdag 17 september 2021

- Wandeling : De wandeling van de facteur
- Gebied : Van Col de la Croix naar Girolata
- Afstand : 5 km
- Stijgen : 100 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 2 uur

We volgen het pad van de facteur. Postbode Guy Ceccaldi heeft gedurende 30 jaar de post bedield in Girolata, toen bewoond door slechts 8 mensen.

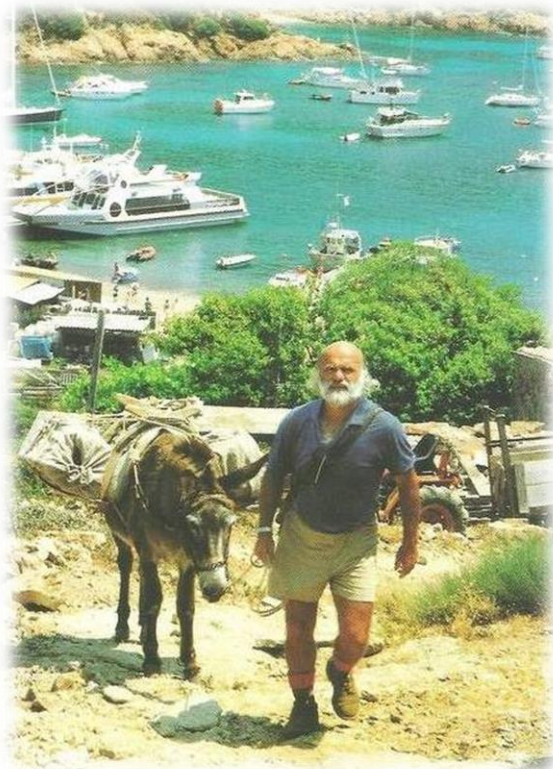
Zes dagen per week vertrok de postbode vanuit zijn dorp Partinello op een bromfiets tot aan het pad dat leidt naar Girolata. Hij was de bekendste witte baard van Corsica.

Zelfs al was er geen enkele brief of zending, de factuur deed zijn ronde want in Girolata hadden de mensen ook recht om een brief te posten.

Voor de factuur was het een volledige dagtaak. Ook bij sneeuw en stormweer leverde hij zijn post af. Toen hij ouder werd kreeg hij meerdere keren een andere job aangeboden doch hij weigerde iets anders te doen. Zijn warme figuur van welwillende grootvader was voor het gehele dorp een symbool van dienstbaarheid voor de mensheid. Hij is met pensioen gegaan in 2006 en sedertdien wordt de post bedield met de boot.

Op 24 februari 2017 stierf Guy (de facteur) in het medische centrum Calvi op 77-jarige leeftijd. Foto links boven, komt van het internet. De facteur legde het traject af in 40 minuten. Indien hij ook grote pakken mee had maakte hij gebruik van een ezel en duurde de tocht wel wat langer.

Op een nacht in februari 1943 vertrekken muilezels in de buurt van Girolata met 450 wapens en niet minder dan 60.000 patronen.

Het waren de eerste wapens die de geallieerden leverden aan de maquisards. De levering werd door de onderzeeër Casabianca gebracht tot op een paar honderd meter van de kust waarna het in rubberbootjes naar de kust werd gebracht.

Maar dat was nog maar het begin. In de nacht van 1 op 2 juli 1943 bracht diezelfde onderzeeër, in St-Florent, in alle stilte, 13 ton wapens en munitie aan land voor het Corsicaanse verzet.

We eten er 's middags een staatje. De salade du jardin is een aanrader. Het Corsicaanse bier heet Pietra. Het wordt gemaakt van kastanjes. Deze vruchten worden hier verwerkt in zowat alles wat eetbaar is: confituur, ijs, pudding, koekjes, snoepjes... Zelfs het meel bevat kastanjes, een gewoonte die ontstond toen er ooit een graantekort was

Deed Guy de facteur er maar 40 minuten over om in Girolata te komen, wij hebben hetzelfde traject gedaan in twee uur, maar wij zijn dan ook met vakantie.

Het kleine gehuchtje Girolata heeft slechts een paar tientallen huizen en is niet bereikbaar via de weg. Via het land kan men er enkel te voet geraken of met de boot via het water.

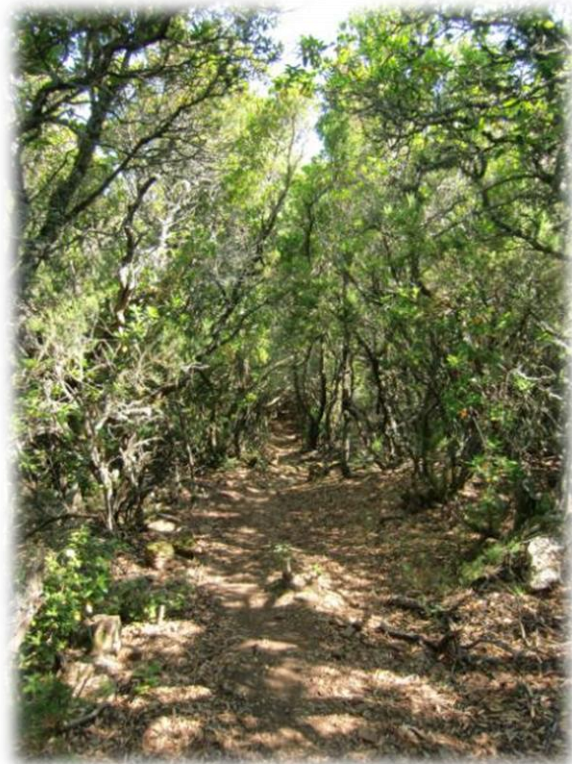
Koeien lopen vrij rond op het strand. Girolata heeft ook een kleine haven die toegankelijk is van april tot oktober. Er kunnen 70 boten en jachten aangemeerd liggen. Je kunt er terecht met een bootje van minder dan 6 meter tot jachten van meer dan 26 meter.

Het kleine haventje van Girolata wordt bewaakt door 10 havenagenten. Als je met een boot wil aanleggen moet je meerdere dagen op voorhand reserveren. In het hoogseizoen kost het aanleggen van een klein bootje van minder dan 6 meter in de haven 19 euro per nacht en voor de grootste jachten van meer dan 26 meter dient men 161 euro per nacht neer te tellen. Je kan er geen brandstof tanken.

Het fort van Girolata werd gebouwd in de 13de eeuw door de Genuezen om zich te beschermen tegen de Moren. Later werd het fort bewoond door herders en nog veel later werd het dorp, zoals het nu nog altijd is, gebouwd.

Tot ver in de 18de eeuw verlieten de bewoners van Girolata nauwelijks hun dorp. Zij leefden van het vee en van de langoustinevangst. Momenteel leven ze vooral van het toerisme.

Met de gehele groep doen we een boottochtje naar het natuureservaat Scandola. Het ligt tussen de Golf van Porto en de Golf van Galéria.

Op sommige plaatsen zijn de stenen en de rotsen onder water bedekt met witte algen.

Het natuurreservaat is 19,19 km², waarvan 9,19 km² land en 10 km² water, opgericht in december 1975 en ligt in het Regionale Park Corsica. Het park en het reservaat zijn door de UNESCO aangewezen als Werelderfgoed in 1983.

Moeflons (half schaap, half geit) hebben we deze keer niet gezien. Ze zijn dan ook zelfdzaam en leven meestal in het hooggebergte. De moeflon wordt 110 tot 130 centimeter lang, met een zes tot tien centimeter lange staart. De rammen worden groter dan ooiën: de ram heeft een gemiddelde schofhoogte van 75 centimeter en een gewicht van 35 tot 50 kilogram, terwijl de ooi een gemiddelde schofhoogte van 65 centimeter en een gewicht van 30 tot 40 kilogram heeft.

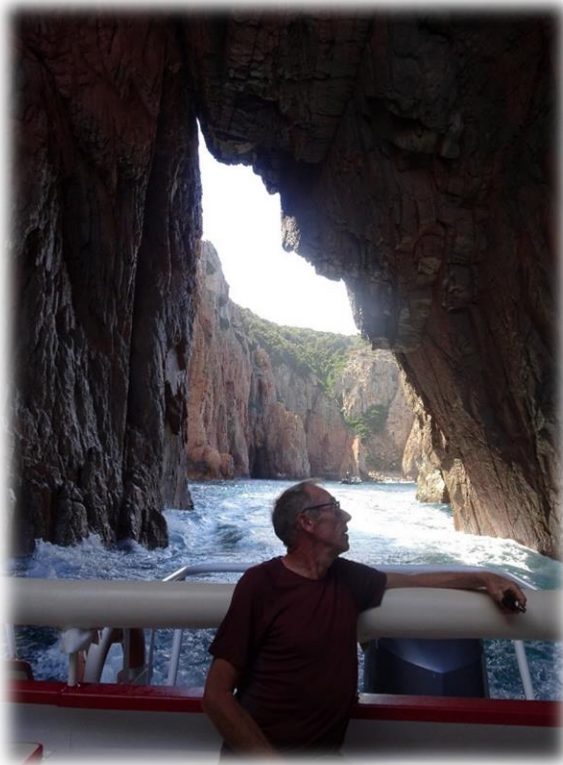

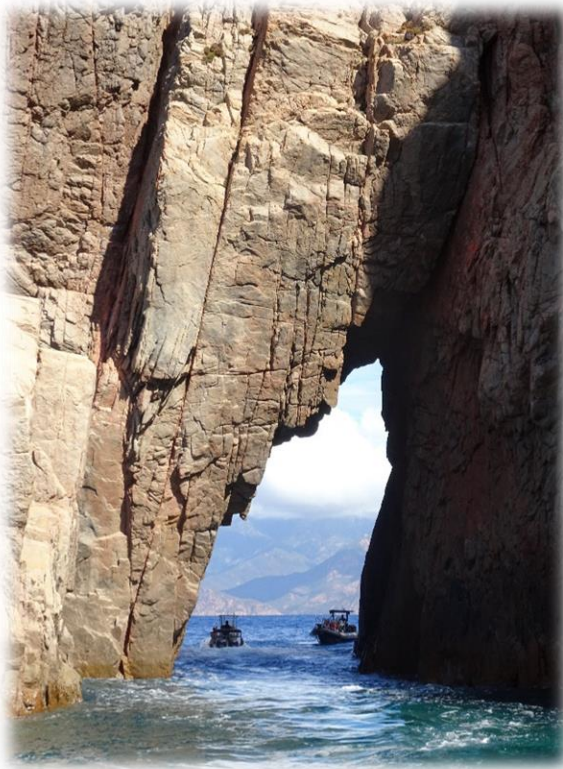
In 1930 werd een wet van kracht die vernietiging of verandering verbod. Het Scandola-natuurreservaat wordt streng beschermd om het gebied in haar oorspronkelijke staat terug te brengen. De rode bol is eveneens een alg en wordt zeetomaat genoemd.

Al hebben we er geen enkele gezien (foto is van een vorige rondvaart in Scandola), in dit reservaat zitten ongeveer 70 koppeltjes zeearenden. Ze kunnen tot 8 meter diep duiken om hun prooi te vangen.

De zeearend is een vrij kleine arend die graag boven water stilstaand 'bidt' en dan met uitgestoken klauwen op een vis duikt. Hij is relatief sterk gezien zijn grootte en kan prooien pakken bijna even zwaar als hijzelf. De zeearend is in vlucht goed te herkennen door zijn geheel witte onderkant, zijn chocoladebruine bovenkant en zijn enigszins 'geknikte' vleugels.

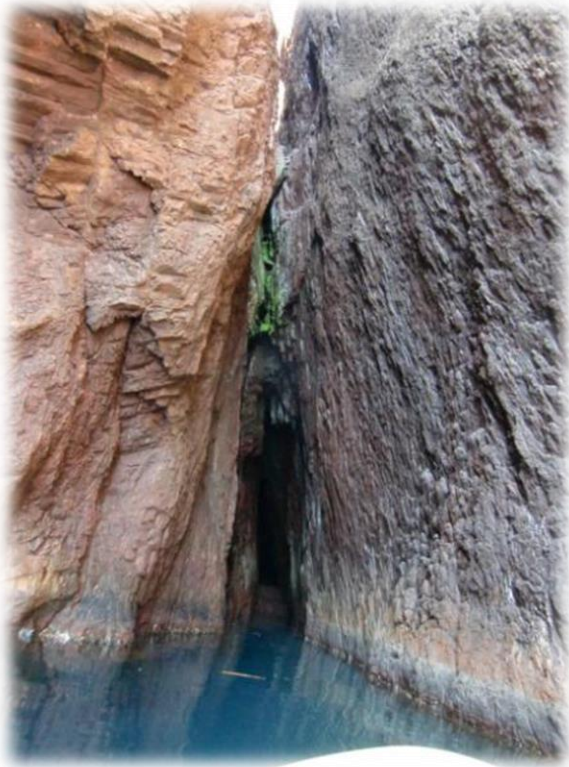
De zearend eet vrijwel uitsluitend vis en is vooral bij beboste meren, rivieren of de zeekust te vinden. Ze vliegen over het wateroppervlak op zoek naar een prooi die zich vlak onder het

wateroppervlak bevindt. Wanneer er een vis wordt gezien, duikt de arend met zijn kop vooruit naar beneden, en op het laatste moment gooit hij zijn poten naar voren om de vis te pakken. Zijn klauwen zijn vlijmscherp en op de poten zitten kleine stekels, zodat de zeearend zijn glibberige prooi beter kan vastpakken.

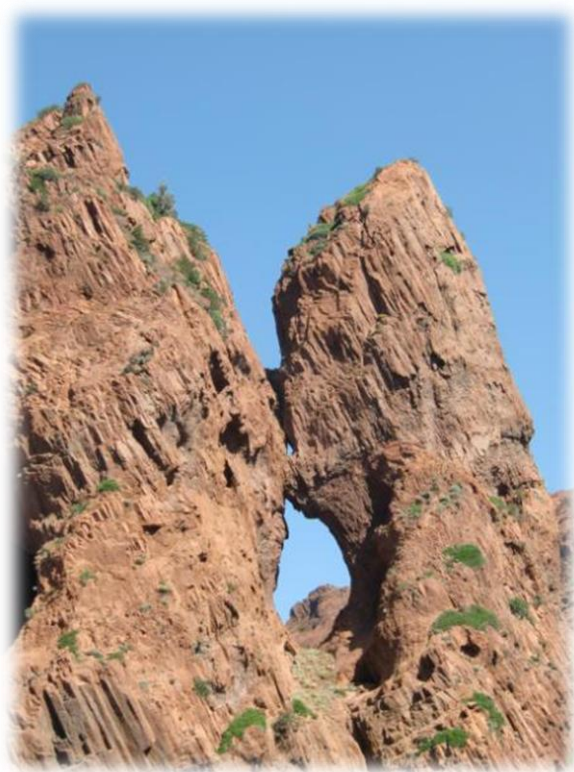
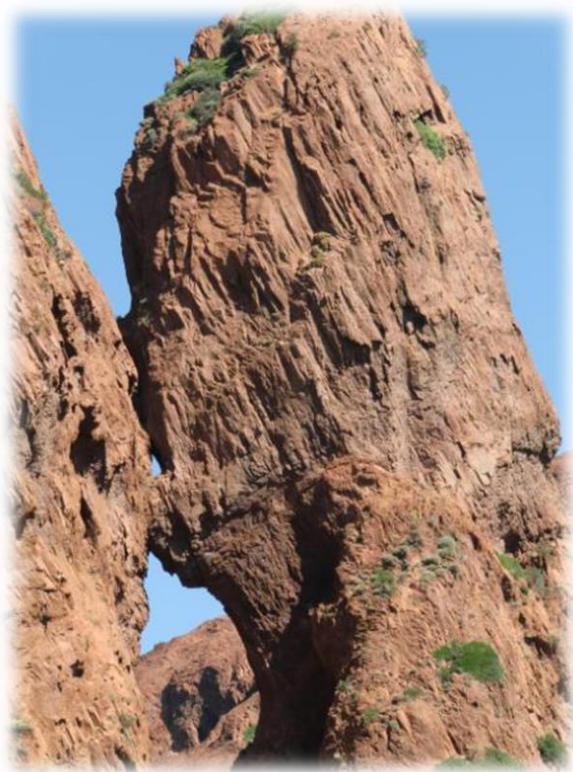
Door het oog van de zeearend loopt een donkere streep. Het verenkleed is bij beide geslachten gelijk. De lichaamslengte is zo'n 55 cm en de spanwijdte bedraagt 150 tot 170 cm en het gewicht 1,5 tot 2 kg. De vrouwtjes zijn iets groter en zwaarder.

De zeearend stelt betrekkelijk weinig eisen aan zijn leefgebied. Belangrijk is visrijk water; dat kunnen langzaam stromende rivieren, heldere meren of zee-kusten zijn. Verder moet er een plek zijn om te nestelen, zoals hoge bomen, rotswanden, onbewoonde eilandjes of door mensen gemaakte palen met platforms.

Krijgen we de zeearend zelf niet te zien we krijgen wel enkele lege nesten te zien.

Dit noemt men de kussende rotsen. En inderdaad met wat verbeelding lijkt het of er twee hoofden elkaar kussen. Of zijn het 2 eendjes die tegen elkaar botsen? Deze inham hebben we vandaag echter niet kunnen doen. Dit werd mij op voorhand al gezegd door de eigenaar van de boot.

Dit is een pistacheboom van, naar schatting, 400 jaar oud. De pistache komt uit de pruikenboomfamilie en de eetbare, groene, zaden wordt onder andere gebruikt om verwerkt te worden in roomijs.

We eindigen onze boottocht in de Marine de Porto. Dat is het gedeelte van het dorp dat direct aan de kust ligt. Je vindt hier een meer dan 300 meter lang zandstrand en een kleine jachthaven waar je bootjes kunt huren. Bovenop de rotsen staat een Genuese verdedigingstoren uit de 16e eeuw.

Wel, het was voor mij een eer om deze zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd. Dank aan de groep voor de mooie tas en vooral hetgeen er in zat Dit laatste had niet echt hoeven maar het doet toch plezier.

De blaren en de kleine verwondingen die jullie hebben opgelopen zullen spoedig genezen.

Misschien zien we elkaar ooit nog weer.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Tekst

Ludwig D'Haese

Foto's :

Ludwig D'Haese en andere groepsleden